

Ὁ κ. Ἰούλιος Σαμουήλ Καχὲν, πράκτωρ ἀσφαλιστικοῦ τινος καταστήματος ἐν Νασίω, εὐρέθη καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ τοῦ γαλλικοῦ ἀνατολικοῦ σιδηροδρόμου καθ' ἣν ὥραν συνέβη τὸ γνωστὸν πρὸ μικροῦ δυστύχημα Ἐν τῶν ὁπίων του ἐστυπώθη, προμορφώθη, ἐξεσχίσθη. Ἐξήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὸ δικαστήριον τὴν δέουσαν ἀποζημίωσιν. Καὶ οὗτος μὲν ἀπῆτει 10,000 φρ. διὰ τὸ ὅτιόν του, ἀλλ' οἱ δικασταὶ δὲν ἔτειναν τὸσον εὐνοϊκὸν τὸ ἰδικὸν των ὁπίων πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπείτησιν, καὶ ὥρισαν εἰς 100 φράγκα τὴν ἀποζημίωσιν.

Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην γνωρίζομεν λοιπὸν πλέον, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν φέρεσι ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς του τὴν ἀξίαν πέντε Λουδοβικίων ὥστε μέχρις οὐ μᾶς συμβῆ δυστύχημά τι εἰς τὸν σιδηροδρόμον, ἄς κοιμώμεθα ἥσυχοι καὶ μὲ τὸ ἐν καὶ μὲ τὸ ἄλλο πλάγι.

Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς πανουργίας τῶν Ἀμερικανῶν εἰς ἐπιπόνησιν παντοίων μέσων πρὸς κερδοσκοπίαν ἐρασιζόμεθα ἕκ τινος ἐφημεριδῶς τὸ ἐπόμνηον, ἀρεκτὰ περιεργον. Ἐπρόκειτο ἐν ἀμερικανικῇ τινι πόλει νὰ δοθῆ παράστασις ἐν ἵπποδρομίᾳ, ὃ δὲ διευθυντῆς, ἵνα προσελκύσῃ ὅσον ἔνεστι περισσότερον κόσμον, προανήγγειλεν εἰς μεγάλα προγράμματα ὅτι πλὴν τῆς ἄλλης περιέργου παραστάσεως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς θεατὰς καὶ ἓνα ἐλέφαντα, ζῶον πρωτοφανὲς κατὰ τὴν εὐφυίαν, ὅστις θὰ ἐκτελέσῃ μουσικὰ τινὰ τεμάχια ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ προάδοξον τοῦ ἀγγέλου ἐσαγήνευσε πλῆθος ἀπειρον, ἡ δὲ εἰσπραξίς τοῦ ἵπποδρομίου ἀπέβη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην οἷα οὐδέποτε πρότερον. Πρὸς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως οἱ θεαταὶ βλέπουσι τῶντι ὠραῖον κλειδοκύμβαλον, τὸ ὁποῖον φέρουσι καὶ τοποθετοῦσι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἵπποδρόμου ἡ περιέργεια ἐπιτείνεται, σιγῇ δὲ γενικὴ κατέχει τὸ θέατρον. Τέλος ἐμφανίζεται ὁ ἐλέφας, ὅστις, ἀφοῦ ἔχαιρέτισε χαριέστατα δι' ὑποκλίσεων τὴν ἀντιμονομήνυρον, προχωρεῖ πρὸς τὸ ὄργανον καὶ ἀνυψώσας ἓνα τῶν ποδῶν πλήττει δι' αὐτοῦ τὸ κλειδοκύμβαλον. Ἄλλ' αἰφνης ἀφίγει φρικώδη κλαυθμηρὰν ὠρυγὴν, ἐμποιήσασαν τρόμον εἰς τοὺς θεατὰς. Ὁ διευθυντῆς τοῦ ἵπποδρόμου πλησιάζει ἀμέσως, παρατηρήσας δὲ ἐπὶ τινὰς στιγμάς κατὰ πρόσωπον προσεκτικῶς τὸν ἐλέφαντα, ὡς εἰ ἤρεύνα τὴν αἰτίαν τῶν κλαυθμῶν τοῦ ζώου, διατάσσει νὰ ἀπαγάγῃ τὸν μουσικὸν ἀπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου· σφραγόμενος δὲ κατόπιν πρὸς τὸ ἐκπεπληγμένον πλῆθος, ἀπευθύνει πρὸς αὐτὸ σοβαρᾷ τῇ φωνῇ τὰ ἐπόμενα· «Κύριοι, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, διότι τὸ περιεργότερον τῆς παραστάσεως μέρος μένει ἀνεκτέλεστον τὴν ἐσπέραν ταύτην· ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ παίξῃ ὁ ἐλέφας ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τούτου, διότι τὸ ταλαίπωρον ζῶον συνεκινήθη βαθίως, ἀταγῶντος εἰς

τὰ πλεῖστα τοῦ ὄργανου τοὺς ὀδόντας τῆς ἀνυψώσεως μητρὸς του».

Τῷ 1365 ὁ σουλτάνος Μουράτ ὁ Α', θέλων νὰ κυρώσῃ ἐμπορικὴν τινὰ συνθήκην μετὰ τῶν Ἑβραίων, ὧν δὲ ἐντελῶς ἀγράμματος, ἔβαψε τὴν παλάμην ἐντὸς μελάνης καὶ ἀπετύπωσεν ἔπειτα αὐτὴν εἰς τὸ ἄνω τοῦ ἐγγράφου μέρος, ἀντὶ ὑπογραφῆς καὶ σφραγίδος. Τοῦτο δὲ τῆς παλάμης τὸ ἐκτύπωμα μετὰ τῶν πέντε δακτύλων, ὧν οἱ μὲν τρεῖς μέσοι παρέκειντο συνεχεῖς, οἱ δὲ δύο ἄκροι, ὁ μικρότερος καὶ ὁ μεγαλύτερος, ἀπειχον ἀπ' ἐκείνων, ἀπετέλεσαν ἕκτοτε, καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀποτελεῖ, τὸν λεγόμενον Τουργράν, ἥτοι τὴν ἱερὰν τοῦ Σουλτάνου ὑπογραφὴν.

Τὰ τὴν μετακόμισιν τοῦ πετρελαίου ἐξ Ἀμερικῆς ἐνεργουῦντα πλοῖα μεταχειρίζονται νῦν τὸν ἀκόλουθον νέον τρόπον φορτώσεως, δι' οὗ αὐξάνουσι σημαντικῶς τὴν ποσότητα τοῦ φορτίου. Ὀλόκληρον τὸ σκάφος τοῦ πλοίου μεταποιοῦσιν εἰς πολλὰς δεξαμενάς, τὰς ὁποίας πληροῦσι δι' ἀντλίας ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ προϊόντος· ἐρχόμενα δὲ εἰς Εὐρώπην ἐκκενοῦσι πάλιν δι' ἀντλίας τὸ φορτίον αὐτῶν.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΝ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΧΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὁ ζύθος, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις παρ' ἡμῖν ὅση μέραι αὐξάνει, εἶνε ποτὸν μᾶλλον τοῦ θερούς ἢ τοῦ χειμῶνος. Κατὰ τοὺς μεγάλους καύσωνας οὐδὲν ἄλλο ποτὸν δροσίζει καὶ καταπαύει τὴν δίψαν, ὅπως ἀφρίζον ποτῆριον ζύθου καλῆς ποιότητος.

Ἐπιφανὲς σύγχρονος ἱατρὸς, ὁ Barré, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ζύθος, λόγῳ τῶν πικρῶν καὶ ἀρωματικῶν αὐτοῦ στοιχείων, εἶνε ποτὸν ἐνταυτῷ τονικόν, ἐρεθιστικὸν καὶ θεραπευτικόν. «Ὁ ζύθος ὁ ἐλαφρὸς, γράφει, εἶνε ποτὸν ὑγιεινόν· ὁ δυνατὸς τούναντιον ζύθος (Ail, Πόρτερ, κλπ. εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων πλὴν τῆς κριθῆς καὶ τοῦ βρύου (hublon), τῶν κυριωτέρων στοιχείων τοῦ κοινοῦ ζύθου, ἀναμιγνύονται καὶ ἄλλαι οὐσίαι καὶ δὴ καὶ οἰνόπνευμα), βαρύνει τὸν στομάχον, εἶνε ὑπὲρ τὸ πρέπον θεραπευτικὸς καὶ συνεπάγεται κατ' ὀλίγον δυσπεψίαν καὶ πολυσαρκίαν. Ὅσον εἶνε εὐάρεστος καὶ μάλιστα καὶ ὠφέλιμος εἰς τινὰς ὀργανισμοὺς μετρίχ χρῆσις τοῦ ζύθου, τὸσον εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνος ἡ κατάχρησις αὐτοῦ· διὰ τοῦτο πάντοτε οἱ καταχρῶμενοι τοῦ ζύθου ἀποβαίνουσι τάχιον ἢ βράδιον πολὺσαρκοι καὶ πληθωρικοὶ, ἀποκτώσι δὲ ῥίνα ἐρυθράν. Ὁ καλὸς ζύθος εἶνε διαυγῆς, ὑπόξανθος, ἔχει γούσιν ἐρεθιστικὴν καὶ εὐάρεστον, ἀποπέμπει οἶνον ἐσπινθηρῶν χυνόμενος εἰς τὸ ποτῆριον, καὶ τέλος δὲν πρέπει νὰ ἦνε οὔτε πολὺ παλαιὸς οὔτε ἐντελῶς νέος. Ὅπως ὁ παχὺς καὶ δυνατὸς οὔτω καὶ ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ἐλαφρὸς ζύθος εἶνε βλαπτικὸς».